

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Joc diplomàtic brut

Confesso –i no és una confessió retòrica– que estic sorprès per la pràctica diplomàtica del ministre d'Afers Estrangers espanyol, José Manuel García-Margallo, en relació al procés sobiranista de Catalunya. Margallo, que és un dels ministres més qualificats del govern de Mariano Rajoy –i un dels pocs a qui, diuen, el president espanyol escolta–, va ser prou llest ara fa deu mesos per ser dels pocs a adonar-se de la transcendència de la Via Catalana. Per això, és inexplicable que tanta intel·ligència política vagi per camins tan desoladors.

NOM'ESTIC REFERINT als objectius de la diplomàcia espanyola. Que el ministre s'hagi ficat entre cella i cella impedir que els catalans tinguem l'oportunitat de dir si volem ser independents –i sobretot que no ho arribem a ser– és d'allò més previsible. Com qui diu, per això cobra. Fins i tot, reconec l'encert del govern espanyol d'adonar-se que és en l'àmbit internacional on realment, tant els uns com els altres, ens juguem la partida. Espanya no voldrà reconèixer la nostra independència de bé a bé. I nosaltres sols, no la podem proclamar unilateralment si no tenim la certesa que algú, a l'altra banda, ens escoltarà. Només el reconeixement internacional del gest és el que pot omplir de contingut real la independència i fer-la efectiva. Per això ens cal fonamentar tot el procés en una expressió democràtica de la nostra voluntat que compleixi els estàndards més exigents.

PER TANT, EL QUE FA ESTRANY NO SÓN els objectius de Margallo, sinó els procediments. D'una banda, hi ha l'enorme pressió sobre les cancelleries de tot el món, sobre tants alts funcionaris a tots els nivells, per boicotejar qualsevol intent d'explicar-se de les autoritats catalanes. Algunes veus que demanen discreció asseguren que la insistència arriba a extrems tan ridículs i es fa tan incòmode que, sovint, produeix l'efecte contrari al buscat. Però, sense cap mena de dubte, el més greu són els atemptats directes a la llibertat d'expressió. Uns atemptats que van començar amb l'escàndol de la represàlia –reconeguda explícitament per Margallo en seu parlamentària– sobre la doctora Clara Ponsatí, que va truncar la seva estada a la Universitat de Georgetown. Uns atemptats que passen per les recents pressions –fracassades– sobre l'ambaixador d'Israel a l'Equador per impedir que Pilar Rahola fes el discurs del Yom Ha'atzmaut, que la comunitat jueva l'havia convidat a fer. I que arriben fins a la suspensió, la mateixa vigília, de la conferència que fa tres setmanes havia de fer Carles Viver i Pi-Sunyer, director de l'Institut d'Estudis Autònoms i presi-

JUAN M. ESPINOSA / EFE

No entenc que els atemptats de Margallo a la llibertat d'expressió no mereixin més atenció

dent del Consell Assessor per a la Transició Nacional, al principal *think tank* de Brussel·les, el Centre for European Policy Studies. I són només alguns dels molts casos documentats.

DESCONEC SI LA MENA de pressions polítiques que Margallo fa sobre els representants polítics i els alts funcionaris dels estats s'ajusten al que és habitual en el món diplomàtic. És difícil imaginar com l'ambaixador dels Estats Units a Espanya, James Costos, es devia prendre l'amonestació de Margallo pel fet de dir una obvietat tan gran com que les empreses nord-americanes a Catalunya, en cas d'independència, s'adaptarien a la nova situació. En canvi, sí que tinc la certesa que els atemptats a la llibertat d'expressió de ciutadans lliures, en ple segle XXI, sigui a l'Amèrica Llatina, els Estats Units o Europa, són un escàndol tan gran que no acabo d'entendre que no mereixin més atenció per part nostra i la reprovació ferma i escandalitzada del món en general. A part, esclar, que m'agradaria que els catalans guanyéssim el respecte internacional més per mèrits propis que no pas pel descrèdit del contrincant.